

[Klim Behnke]

ge sektor for at finde ting, der kunne indbringe ekstraordinære indtægter for at få nedbragt statens alt for store underskud og statens alt for store gæld. Vi gav derfor regeringen et bud på, hvordan man gennem yderligere salg af jord og fast ejendom, hvordan man ved salg af aktier, obligationer og andre værdipapirbeholdninger, som man har i staten, og egentlige privatiseringer samt ikke mindst udliciteringer kunne nå frem til at skaffe nogle budgetforbedringer, som kunne nedbringe underskuddet.

Vi havde egentlig håbet, at vi i det mindste havde fået en kvittering fra Finansministeriet på, at man havde modtaget vores henvendelse. Den har vi ikke fået endnu, og da vi havde andenbehandlingen af finanslovsforslaget for 1994, forstod vi på finansministerens bemærkninger ved den lejlighed, at en sådan kvittering ville vi heller ikke få.

Derfor har de finanslovforhandlinger, der har været mellem regeringen og Fremskridtspartiet, altså ikke levet op til, i hvert fald hvad Nudansk Ordbog definerer ordet forhandlinger som. Der har været tale om et eneste møde, hvor man har udbedt sig et dokument. Det har man fået, og så har vi ingen reaktion fået på det i øvrigt. Fair nok, for som sagt er det en flertalsregering. Den behøver ingenlunde at gøre Fremskridtspartiet tilfreds for at få sin finanslov igennem.

Men det efterlader jo unægtelig det indtryk, at regeringen er hamrende ligeglad med, hvordan statens underskud udvikler sig, og at regeringen er endnu mere ligeglad med den gældsbyrde, man påfører kommende generationer. Hvis regeringen var ægte interesseret i at få nedbragt statens underskud, hvorfor ønsker regeringen så ikke at medvirke aktivt til at få skabt de ekstraordinære indtægter, der kan nedbringe gælden? Er det, fordi ordet privatisering stadig væk kan sprinklerlægges i Finansministeriet til at gå i gang? Er det derfor, man ikke tør have en forhandling med Fremskridtspartiet om det tema?

O.k., så kan vi bruge det knap så ideologisk betonedede ord, nemlig udliciteringer eller udbudsprivatiseringer. Der er det endda sådan i dag, at de mest optimistiske skøn fra Fremskridtspartiet er blevet vildt overhalet, idet Teknologisk Institut har udgivet en redegørelse om, hvordan der er et udliciteringspotentiale i størrelsesordenen 70-80 mia. kr. – ja, mil-

liarder, ikke millioner. Det ønsker man heller ikke at diskutere, og det kan kun være ud fra en kynisk betragtning om, at underskuddet er man fløjtende ligeglad med, og man er endnu mere ligeglad med, at kommende generationer skal trække for at tilbagebetale den gæld, vi andre i årtier, de sidste 30 år, nu har skabt.

For det er jo ikke uvæsentligt, hvordan man får nedbragt gælden. Under Folketingets behandling tidligere i denne samling af et lovforslag om, at finansministeren skulle have en låneramme på 950 mia. kr., blev finansministeren spurgt, hvad man fra regeringens side ville gøre for at få nedbragt gælden. Svaret fra finansministeren var, at ud over den fremlagte politik havde man ikke nogen bud. Men den fremlagte politik resulterer jo hverken i, at underskuddet bliver mindre, eller at gælden bliver afdraget. Konklusionen er derfor, at regeringen ikke har noget bud på, hvordan man får gælden nedbragt, og regeringen har tilsyneladende heller ikke noget ønske om at få gælden nedbragt.

På en række andre områder kan vi også i dag konstatere, at der er en afgrundsdyb forskel mellem, hvad regeringen går ud og lover, og hvad regeringen så gennemfører i praktisk politik. Da regeringen fremsatte sit finanslovsforslag den 31. august, fulgte der en lille publikation med, der hed »Finanslovsforslaget 1994 – Den nye konkurs«, og dér kan man på side 16 om sociale pensioner læse: »Med omlægningen forhøjes satserne, og der bliver ret til forskellige tilskud, så stort set ingen lider økonomisk tab. Tværtimod vinder mange pensionister og modtagere af kontanthjælp på omlægningen.«

Og senere på samme side fremgår det: »Præcis hvor store ændringer den enkelte pensionist får, afhænger dels af kommuneskatten, dels af den enkeltes private økonomiske forhold.«

Det var jo det sidste, der var sandhedens orakel, nemlig den enkeltes privatøkonomiske forhold. Vi har tidligere i dag haft en diskussion om, hvordan de markante indhug i folkepensionens grundydelse, som regeringen har gennemført, kommer til at påvirke dem, regeringen har udnævnt til at være de rige, som ikke har brug for folkepension. Men ud over det har regeringen jo også selv opdaget, at den er gruelig gal. Senere i dag skal vi hastebehandle